

ΤΗ ΙΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΙΟΥΝΙΟΥ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Πατρὸς ἡμῶν Τύχωνος, Ἐπισκόπου Ἀμαθοῦντος τῆς Κύπρου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Τὶ ὑμᾶς καλέσωμεν

Ἐχων πολιτείαν ἰσάγγελον, ἀποχὴ τῶν ἡδονῶν, σκευὸς ἐδείχθης τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦτό σε σοφέ, Ἀρχιερέα τοῦ λαοῦ, τὸ θεῖον ἀρμοζόντως προχειρίζεται, καὶ στῦλον, καὶ ἐδραῖωμα τῆς πίστεως, Τύχων δεικνύει θεόπνευστε, ὀρθοδοξίας ἐφ' ὕδατα, ποιμαίνοντα, σοῦ τὴν ποιμνὴν ἱερώτατε.

Θείας πεπλησμένος συνέσεως, ποιμνὴς ὄφθης λογικῆς, ταύτην ἐκτρέφων λογικῶς, ἐπὶ χλόην ἀληθῶν, δογμάτων πάνσοφε ποιμνὴν, διὸ σου, τὴν ἀγίαν νὺν πανήγυριν, τιμῶμεν, τὸν δοξάσαντά σε Κύριον, μεγαλοφώνως δοξάζοντες, Τύχων θεόφρον πανόλβιε, ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θαύμασι Θεὸς σὲ ἐδόξασεν, ὁ δοξάζων τοὺς αὐτόν, Πάτερ δοξάζοντας πιστῶς, ἐν καιρῷ γὰρ τῆς σεπτῆς, καὶ θείας μνήμης σου σοφέ, ὁρᾶται, βότρυς πέπειρος γενόμενος, ὑμνούντων, τῶν παρόντων τὰ παράδοξα, ἐξ οὗ οἱ πιστοὶ μετέχοντες, ἀγιασμόν καὶ ὠφέλειαν, εἰσδέχονται, ἐπαξίως σὲ γεραίροντες.

Δοξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Τὶς ὁ προσφυγῶν ἐν τῇ σκέπῃ σου, Θεοτόκε ἀειπάρθενε, ἀνύμφευτε ἀγνή, οὐ λαμβάνει τὴν ταχεῖαν, τῶν κακῶν ἀπαλλαγὴν, εὐρίσκει, βοηθὸν σὲ ἀκαταίσχυντον, προστάτιν τε καὶ πύργον ἀρραγέστατον, Θεογεννητορ πανάμωμε, Χριστιανῶν ἢ ἀντίληψις, μεσίτευσον, τοῦ σωθῆναι τοὺς τιμώντάς σε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἄρνα ἢ ἀμνάς ὡς ἐώρακε, τὸν Υἱὸν τὸν ἑαυτῆς, καθηλωμένον ἐν Σταυρῷ, ἐτιτρώσκετο τῆς λύπης, τὴ ρομφαία τὴν ψυχὴν, τὰ σπλάγχνα, ἐδονεῖτο θρήνους πλέκουσα, καὶ λύπης, τὴν καρδίαν ἐνεπίμπλατο, Οἴμοι! Υἱέ μου γλυκύτατε, πῶς ταῦτα πάσχεις μακρόθυμε; Δοξάζω σου, τὸ μακρόθυμον φιλόανθρωπε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τῷ θαυματοργῷ προσλαλήσω ποιμένι. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α' Ἦχος δ'

Τριστάτας κραταιοὺς

Τῷ θρόνῳ τοῦ Θεοῦ, παρεστῶς στεφηφόρος, ὡς βιώσας ἐπὶ γῆς, ὀσίως καὶ φωτὶ, ἀνεσπέρῳ λαμπόμενος, φώτισόν μου τὴν καρδίαν, καὶ τὸν νοῦν ἀνυμνήσαι σου, τὸν ἰσάγγελον βίον Μακάριε.

Ὡράθης εὐκλεοῦς, μακαρίας τε ρίζης, ἐκβλαστάνων Ἱερῶς, ὡς κλάδος ἀληθῶς, εὐκαρπίας πληρούμενος, πιστεῶς τε καὶ ἐλπίδος, καὶ ἀγάπης καὶ χάριτος, παραδόξων θαυμάτων θεόπνευστε.

Θυσίαν σεαυτόν, καθαρὰν καὶ τελείαν, τῷ τυθέντι δι' ἡμᾶς, προσήγαγες Χριστῷ, τὰ ψυχὴν ἀποκτείνοντα, πάθη ἐναπονεκρώσας, διὰ πόνων ἀσκήσεως, ἐπιμόνου τε Πάτερ δεήσεως.

Θεοτοκίον

Ἀνθρώσας ἡμᾶς, ἀπωλείας εἰς βάθη, πεπτωκότας τὸν Χριστόν, κηήσασα Ἀγνή, ἐξ ἀχράντων λαγόνων σου, τοῦτον οὖν ὡς παρρησίαν, κεκτημένη ἰκέτευε, λυτρωθῆναι κινδύνων τοὺς δούλους σου.

Ὡδὴ γ'

Οὐκ ἐν σοφία

Ἐγὼ κακίας, ἐκτεμῶν τῆς καρδίας σου πρόρριζον, τὴ δρεπάνη τῶν εὐχῶν, ὡς γῆ κατάκαρπος Ὅσιε, στάχυν ἐγεώργησας, ἑκατοστεύοντα.

Μόνα ποθήσας, τὰ πρὸς θεῖαν ζωὴν ὀδηγοῦντά σε, τρίβους Πάτερ δεξιᾶς, ἀνεπιστρόφως διώδευσας, ἔχων ὀδηγούσάν σε, χάριν τοῦ Πνεύματος.

Ἁγίων βίου, ἐμιμήσω θεόφρον ὡς Ἅγιος, καὶ ἀπάθειαν ψυχῆς, ἐκτίσω Τύχων θεόπνευστε, οἶκος θείου Πνεύματος, ἀποδεικνύμενος.

Θεοτοκίον

Τὸν τῆς Τριάδος, ἀπεκύησας ἕνα Πανάμωμε, ἀναπλάττοντα ἡμᾶς, τοὺς συντριβέντας τὸ πρότερον, κακία τοῦ ὄφους, τοῦ πολεμήτορος.

Ὁ Εἰρμός

«Οὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ καυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῆ τοῦ Πατρὸς, ἐνυποστάτῳ σοφίᾳ Χριστέ, οὐ γὰρ ἐστίν, Ἅγιος, πλὴν σου φιλόανθρωπε».

Κάθισμα Ἦχος γ'

Τὴν ὠραιότητα

Τῷ θεῷ μύρω σε, ἔχρισεν Ὅσιε, Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, Ἀρχιερέα σαφῶς, λαὸν ποιμάναντα καλῶς, ἐν πάσῃ ὀσιότητι, ὅθεν σὲ καὶ θαύμασιν, ἱερῶς κατεκόσμησε, νόσους γὰρ ἐκάστοτε, θεραπεύεις τῶν πίστει σου, τοῦ ζῶντος προσιόντων λειψάνοις, Τύχων ἀιμακάριστε.

Θεοτοκίον

Τὴν νεκρωθείσάν μου, ψυχὴν τοῖς πάθεσι, ζῶωσον Πάναγνε, μόνη πανάμωμε, ὡς παρρησίαν μητρικὴν, πρὸς τὸν Υἱόν σου ἔχουσα, σὺ γὰρ μόνη ἔτεκες, ὑπὲρ νοῦν καὶ διάνοιαν, Λόγον τὸν συνάναρχον, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, ζωὴν καὶ ἄφθαρσίαν τῷ κόσμῳ, διδόντα ἀεὶ καὶ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἐπονείδιστον, οἰκτίρμον θάνατον, διὰ σταυρώσεως, ἐκὼν ὑπέμεινας, ὃν ἡ τεκούσά σε Χριστέ, ὀρῶσα ἐτιτρώσκετο, σπλάγγνα κοπτομένη τε, μητρικῶς ἐπωδύρετο, Ἦς ταῖς παρακλήσεσι, διὰ σπλάγγνα ἐλέους σου, οἰκτίρησον καὶ σῶσον τὸν κόσμον, ὁ αἴρων τὴν τούτου ἁμαρτίαν.

Ὦδὴ δ'

Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ

Τὸν ἐνάρετόν σου βίον, τὰ περιδόξα θαύματα, τὴν βεβαίαν πίστιν, τὴν ὑπομονὴν τὴν πραότητα, οἱ εὐσεβεῖς καθορῶντες Ἱερέα σε, καὶ ποιμένα σαφῶς προχειρίζονται Ὅσιε.

Οὐκ ἠλάττωται ὁ σῖτος, ἐνδεέσι διδόμενος, τὴ χειρὶ σου Μάκαρ, μᾶλλον δὲ πλείονως ηὐλόγηται, τῶν κενωθέντων δοχείων θεῖα χάριτι, πληρουμένων σαφῶς παναοίδιμε.

Ἐπανοίγων τὴν καρδίαν, συμπαθῶς Τύχων ἔνδοξε, πενομένοις πλοῦτος, καὶ περιβολὴ γυμνητεύουσι, τῶν ὀρφανῶν τε προστάτης ἐχρημάτισας, θεραπευὼν ἐν τούτοις Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ῥαθυμία συσχεθέντα, καὶ παθῶν ἀμαυρότητι, ὅλον σκοτισθέντα, καὶ τὴ ἁμαρτία δουλεύσαντα, τὸν ἀναμάρτητον Λόγον ἢ κυήσασα, φωταγωγήσον, καὶ πρὸς ζωὴν χειραγωγήσον.

Ὦδὴ ε'

Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται

Γεωργὸς ὡς ἄριστος, ἐνέωσας ψυχᾶς, χερσωθείσας Πάτερ σοφέ, καὶ ὡς σπόρον ἄριστον, ἐνθεῖς τὸν λόγον σου, γεωργεῖν οὐράνια, παρεσκεύασας νοήματα.

Ὡς τοῦ θείου Πνεύματος, δοχεῖον γεγονῶς, τῶν πνευμάτων τῶν πονηρῶν, Ἱεράρχα πέφυκας φυγαδευτήριον, καὶ παθῶν καθάρσιον, καὶ νοσοῦντων ἰατήριον.

Ποταμὸς πληρούμενος, ναμάτων μυστικῶν, ἐγνωρίσθης Ἱεουργέ, καὶ πηγὰς ἐξήρανας, παθῶν ἐν χάριτι, καὶ ψυχᾶς κατήρδευσας, βλαστανούσας τὴν εὐσέβειαν.

Θεοτοκίον

Ψυομένη φάνηθι, ἐχθρῶν ἐπαγωγῆς, καὶ βαρβάρων ἐπιδρομῆς, τοὺς σοὺς δούλους Ἄχραντε, τοὺς κεκτημένους σε, κραταιὰν ἀντίληψιν, καὶ πρεσβείαν ἀκαταίσχυντον.

Ὦδὴ ς'

Ἦλθον εἰς τὰ βάθη

Οὐκ ἔσεισε Πάτερ τῆς ψυχῆς σου, ὁ πονηρὸς τὸν οἶκον, ἐν τῇ πέτρα γὰρ τῆς ἀληθείας, ὡς ἀληθῶς ἴστασο θεόπνευστε, θείῳ σθένει κρατυνόμενος.

Σοφία Θεοῦ κεκοσμημένος, καὶ ἀρετῶν εἰς ὕψος, Ἰερώτατε φθάσας καθεῖλες, τοῦ πονηροῦ τὰς ἐπάρσεις χάριτι, τὴν καρδίαν ταπεινούμενος.

Λειμῶν εὐανθῆς Τύχων ὠράθης, τῶν ἀρετῶν τὰ ἄνθη, τῶν θαυμάτων τε τὴν εὐωδίαν, πᾶσι πιστοῖς Ἱεράρχα ὅσιε, θεοκρίτως προβαλλόμενος.

Θεοτοκίον

Ἀγία Παρθένε τὴν ψυχὴν μου, ἣν ὁ ἐχθρὸς δολίως, κατεσπίλωσε τὴ ἁμαρτία, ὡς ἀγαθή, δυσωπῶ ἀγάθυνον, καὶ φωτὶ σου καταλάμπρυνον.

Ὁ Εἰρμός

«Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ κατεπόντισέ με, καταγιγίς πολλῶν ἁμαρτημάτων, ἀλλ' ὡς Θεός, ἐκ φθορᾶς ἀνάγαγε, τὴν ζωὴν μου ὡς φιλόανθρωπος».

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ ΙΣΤ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Τύχωνος, Ἐπισκόπου Ἀμαθοῦντος τῆς Κύπρου.

Στίχοι

- Βλάβην ὀλοθρεύοντος ἐκφυγῶν Τύχων,
- Ζωῆς τυχῶν γέγηθε τῆς ἀνωλέθρου.
- Ἐκτη καὶ δεκάτη κατερύκακε γαῖα Τύχωνα.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὦδὴ ζ'

Νέοι τρεῖς ἐν Βαβυλώνι

Λόγοις θείοις κατηρδεύθη, ἄμπελος ὡς ἀληθῆς, Τύχων ἡ καρδία σου, καὶ καρποφορήσασα βότρυν, θεογονωσίας ἐβλυσε, γλυκασμὸν ἰαμάτων ἡμῶν.

Ἦνθησας καθάπερ ῥόδον, ἔλαμψας ὥσπερ ἀστήρ, ἔφανας ὡς ἥλιος Πάτερ, τοὺς βοῶντας φωτίζων, Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Στέφανος χαρίτων Πάτερ, σοῦ τὴ θεία κορυφή, ἐτέθη ὡς γέγραπται, νίκην κατεχθρῶν ἀραμένου, καὶ μελωδοῦντος, Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἦφθη σου τὸ θαῦμα μέγα, Τύχων πάτερ θαυμαστέ, χρόνοις λαμπρυνόμενον, ἄμπελος γὰρ σοῦ ἐν τῇ μνήμῃ, περκάζει βότρυν φέροντα, γλυκασμὸν εὐφροσύνης πιστοῖς.

Θεοτοκίον

Πάντων ὠφθῆς ἀσωμάτων, οἷα Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, ὄντως ὑπερέχουσα, ὃν ἐκδυσωποῦσα Παρθένε, ὑπέρτερόν μου δεῖξον, τὸν λογισμὸν σαρκικῶν ἡδονῶν.

Ὦδὴ η'

Λυτρωτὰ τοῦ παντός

Οὐδαμῶς ἡδοναῖς ἀπενύσταξας, ἐγρηγόρως δὲ μᾶλλον παρέδραμες, νύκτα τοῦ βίου Ὅσιε, καὶ κοιμίσας τὰ πάθη σαρκός, πρὸς φέγγος, ἀπαθείας, ἐνθέως κατήνησας.

Ίατρεῖον παθῶν ἀναδέδεικται, ἡ σορὸς τῶν ἀγίων λειψάνων σου, ἣν πὲρ κυκλοῦντες μέλομεν, ἱερώτατε Τύχων, Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Μεγαλύνεις Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἐπακούσας φωνῆς πρὸς τὰ ἄνω σε, περιφανῶς βασιλεία, παναοίδιμε Πάτερ προσκαλουμένης, ὡς καλῶς καὶ ὁσίως βιώσαντα.

Ἐγνωρίσθη σοὶ Πάτερ ἡ ἔξοδος, ἡ τοῦ βίου, Θεὸς γὰρ ὁ δίκαιος, δικαιοσύνη λάμποντα, τοῖς δικαίοις σὲ πᾶσι, Τύχων συνάπτει, ὑπὲρ πάντων αὐτὸν ἱκετεύοντα.

Νηπιῶδες ἐξέκλινας φρόνημα, ἐκ παιδός, καὶ τελείοις νοήμασι, τὸν παλαιὸν κατέβαλες εὐρετὴν τῆς κακίας, Τύχων κραυγάζων, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ἰερεῖς καὶ λαοὶ εὐφημούσί σε, παντευλόγητε Κόρη πανάμωμε, τὴν εὐλογίαις ἅπαντας, στεφανώσασαν πίστει τοὺς μελωδοῦντας, Εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός

«Λυτρωτὰ τοῦ παντὸς παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσῳ φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβὰς ἐδρόσισας, καὶ ἐδίδαξας μέλπειν, Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον».

Ὡδὴ θ'

Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς

Ἴδου σοὶ τὸν δρόμον τὸν καλὸν τελέσαντι, καὶ τὴν πίστιν νὺν τηρήσαντι, Πάτερ θεόφρον ἱεράρχα, οὐράνια ἠνοίχθη σκηνώματα, καὶ τόπος φωταυγῆς σὲ ἐδέξατο, ἀγιωσύνη διαλάμποντα.

Ὡς μύστης ὡς θεῖος Ἰερεὺς ὡς ἄριστος, ποιμενάρχης ὡς ἐδραῖωμα, τῆς Ἐκκλησίας ὡς θαυμάτων, Παμμακάρα αὐτουργὸς μεμακάρισται, καὶ δήμοις ἱεροῖς συνηρίθμησαι, πάντων ἀγίων ἀγαλλόμενος.

Σήμερον ἡ μνήμη σου ἡμῖν ἀνέτειλε, τοῦ ἡλίου τηλαυγέστερον, φέγγει ἐνθέων χαρισμάτων, φωτίζουσα πιστῶν τὴν διάνοιαν, καὶ σκότος τῶν παθῶν ἐκδιώκουσα, Τύχων θεόφρον Ἰερώτατε.

Ἡ Κύπρος τὸ σῶμά σου σοφὲ τὸ ἅγιον, ἱαμάτων κρήνην κέκτηται, πᾶσα δὲ πόλις τε καὶ χώρα, κηρύττει σου τὸν βίον, τὰ θαύματα, καὶ τὴν πρὸς τὸν Δεσπότην οἰκείωσιν, Τύχων παμμακάρα ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Φωτὸς οἰκητήριον ἡ σὴ πανάμωμε, Παναγία μήτρα γέγονεν, ᾧ φωτιζόμενοι τοῦ σκότους, λυτρούμεθα τῆς πλάνης ὑμνούντές σε, καὶ πόθῳ ἀληθεῖ μακαρίζοντες, μόνη ἀνθρώπων ἐπανόρθωσις.

Ὁ Εἰρμός

«Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν εἴσω κίσατο, σὺ δὲ παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνθησας, ὅθεν σε, πάντες μεγαλύνομεν».

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.